

Sygn. akt IV CSK 490/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. C.
przy uczestnictwie W. Z., E. Ł. i Gminy Miasta S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt XVI Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Gminy Miasta S.
kwotę 900 (dziewięćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego;**

**III. przyznaje r. pr. M. A. ze Skarbu Państwa (Sądu
Okręgowego w G.) kwotę 900 (dziewięćset) zł z tytułu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. C. wniosła od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 listopada 2012 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, skargę kasacyjną, opierając ją na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę uczestniczka postępowania Gmina Miasta S. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała się na jedną z tych przyczyn, jednak jej nie wykazała.

Wskazując na oczywistą zasadność skargi, wnioskodawczyni nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49,

z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się wyłącznie do powtórzenia zarzutów skargi oraz części ich uzasadnienia. Jak to wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które spełniają odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Wnioskodawczyni całkowicie pominęła aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, co spowodowało niewykazanie oczywistej zasadności skargi, będącej kategorią zasadniczo różną od zasadności jako takiej.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach postępowania ze skargi należnych uczestniczce rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

aw

es